

Det Anarkistiska Biblioteket

Det enda medlet mot fördyringen

Jean Grave

Jean Grave
Det enda medlet mot fördyringen
1911

Tidningen Brand #7 1911

www.anarkistiskabiblioteket.se

1911

»Skydds»-tullarna, vilka till skada för hela befolkningen gör det möjligt för ett litet antal kapitalister att utsuga konsumenterna, är en av orsakerna till livsförnödenheternas fördyring. Arbetarna ha alltför länge icke bekymrat sig om denna sak och låtit pina sig av hjärtans lust av »protektionisterna». För att göra kapitalisternas kamp bekväm mot deras konkurrenter - trots att kapitalisterna icke äro angelägna om att förbättra sitt materiel och sina metoder - därför bli tullskrankorna upprätthållna vid gränserna. Dessutom tillåter detta system en massa mer eller mindre högmåda tjänstemän att tyrannisera de resande, att genomöka, om det tilltalar dem, deras bagage och person, utan att de kunna försvara sig. Detta system passar de regerande så bra, att de måste använda gränsstäderna som fördyringsorter.

Kampen för höjningen av arbetslönerna löser icke frågan. Varje lönehöjning har till följd, att produkterna, vilka bli producerade av arbetarna, som segrat i lönekampen, fördyra sig, vilket förr eller senare medför att de övriga företagarna höja priserna på sina varor. Arbetarna förtjäna mera, men måste också utgiva mera för sitt underhåll. Detta för till ny sträjk och kan så gå vidare i oändlighet. *Orsakernas* angripande, vilka tillåta utsgarna den godtyckliga höjningen av livsmedelspriserna, är ett mycket nyttigare arbete.

Uppenbarligen är detta lika litet en lösning av frågan. Men livsfördyringen, vilken följer av lönehöjningarna, gagnar ingen, under det om vi *tvinga* kapitalisterna att producera *billigare*, (naturligtvis icke på bekostnad av lönerns sänkning) eller inrymma plats för deras intelligentare konkurrenter, vilka kunna bättre tillfredsställa konsumenternas behov, så är det en vinst för envar.

Nu är det skyddstullsanhängarnas käpphäst, att, om de inhemska företagen icke voro i stånd att hålla de utländska konkurrenterna stången, dessa senare skulle riva alla beställningar till sig, och därigenom de inhemska arbetarna bli arbetslösa.

Men vi ha Englands exempel, vilket utan tullskrankor tills nu intagit den främsta platsen på den industriella och kommersiella världsmarkanden; om Tyskland nu tar försteget så är det ingalunda att tillskriva dess tulltariffer; då även andra länder äro rikligt försedda med sådana, och bli dock efter dessa båda segerrika konkurrenter.

Förbättrade maskiner, förenkling av arbetet, bättre förståelse för köparnas behov - det är detta som garanterar den sociala övervikten, under det skyddstullarna endast medföra ett: uteslutning ur landet av de billiga produkterna, för att tillåta företagen att gå vidare i de gamla spåren och

låta deras landsmän betala följderna av deras slentrian - folket betalar fem kronor för det som endast borde kosta tre kronor.

Men också handelsfriheten eller frihandeln är ingen lösning mot fördyringen. Densamma öppnar en dörr för konkurrensen, men blott en ytterst liten. För att hålla sig skadelösa däremot, ha kapitalisterna ofta uppfunnit internationella trustar och karteller, d. v. s. förbindelse mellan varandra *mot* konsumenterna.

Ett områdes eller arbetsgrens företagare komma tillsammans. Envar fastställer, med dokumenten i sin hand, huru mycket han under en bestämd tidsperiod har producerat och sålt; detta blir sammanräknat, och det skall beslutas, att i framtiden de förenade företagens gemensamhetsproduktion *icke* bör vara större än denna summa. Man organiserar en byrå, i vilken varje deltagare är företrädare i förhållande till sin produktion, och denna byrå mottager alla beställningar, vilka då bli fördelade bland deltagarna allt efter deras produktionsförmåga. Ingen deltagare får, under höga påsträff, direkt emottaga beställningar, utan centralbyråns mellankomst.

På detta sätt inskränker man produktionen till det nödvändigaste, och kartellen kan påtvinga köparna sådana priser, omedelbart det passar densamma. Och då detta system ständigt tager mer överhand, får man icke hoppas från utusgarnas världsmarknad billigare levnadsvilkor som frihandlarna ständigt utbasunera i världen.

Man kan icke nog ofta och starkt tillräckligt betona: *Människornas fullständiga, allsidiga frigörelse; skall blott bli fullbordad, då de taga i besittning jorden, den de själva bebygga och arbetsmedeln som de behöva till sitt eget arbete. Då skola de oberoende av alla parasitära förmedlare, arbetsgivare, ägande, bankirer, affärsmän, regerande, tjänstemän o. s. v., ordna sin egen produktion och - vad som är nödvändigt - omedelbart utbyta sina produkter med dem, som behöva desamma.*